

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

**Somriues
subversius?**

La sonrisa de Mona Lisa

Director: Mike Newell.

Intèrprets: Julia Roberts, Maggie Gyllenhaal, Marcia Gay Harden, Dominic West, Kirsten Dunst.

EUA, 2003. 120 minuts.

Lauren.

1. De què va? Anys 50, una professora d'Història de l'Art arriba a l'ultraconservador Wellesley College i amb el seu progressisme intenta capgirar l'educació de les alumnes...

2. Com va? De somriures lluminosos, llàgrimes balsàmiques, discursos feministes angelicals, actituds masculines clàssiques i fotogènies que miren enrere sense ràbia. Amb guió escrit al dictat de la productora-protagonista Julia Roberts, Mike Newell (*Quatre bodes i un funeral*) farceix un melodrama *retro* amb confitures agredolces tan aviat cuinades per les *Mujercitas* 1949 de Melvyn LeRoy, com oportunament regades amb *bourbon del club dels poetes morts*, Peter Weir anyada del 1989. Referències a banda, el film il·lustra de manera didàctica allò que tal vegada s'esdevingué en una societat patriarcal que obligava la dona a preparar-se en cos-i-ànima per a l'ofici de senyora de sa casa i, si s'esqueia, per a un matriarcat soterrat dins l'*american way of life*. I clar, l'heroïna que alliberarà les *innocents noietes* d'aquest destí de segona divisió és la reina del somriure profident, Julia Roberts, que en algun moment recorda Erin Brokovich i ensenya les urpes. Però Mona Lisa a la fi, emigra cap a l'Europa civilitzada...

3. I va: per a *juliaroberstianes* amb pedigrí i amigues de pseudomelodrames socials.